

ОТТОКАРЪ.

Да не би искубнале нито едно косамче отъ братата си, драги мой Мюзедине, въ противенъ случай азъ ща да си помисла, че и най-простите нѣща ви зачудватъ! Съ други думи азъ би помислилъ, че вие не познавате човѣческите сърца, ако азъ и да мислѣхъ противното. (Влазя Рануки Византийски.)

РАНУКИ.

Ваше височество, азъ цѣлувамъ августѣйшето подножие на чехлите ви.

ОТТОКАРЪ.

Моите чехли отговарятъ на цѣлувката ви, мой господине. Кажете ми, синѣтъ на баща ви ли са нарича Рануки?

РАНУКИ.

Рануки Византийски. А може ли да бжде, щото азъ да имамъ почетно удоволствие да бжда познатъ на ваше височество.

ОТТОКАРЪ.

Удоволствието е мое, господине Рануки, а почитътъ ще да бжде раздѣленъ между насъ. Азъ обичамъ войниците и считамъ са за щастливъ да бжда въ обществото имъ.

РАНУКИ.

Азъ са боя, господине графе, че еврейнѣтъ Мюннисуъ е говорилъ за мене лошаво предъ васъ.

ОТТОКАРЪ.

Това е погрѣшка, господине юначе!

РАНУКИ.

Той ми е врагъ, господарю! Той нечестивецъ,